

Mennesket, Klimaet & Litteraturen

Temanummer, forår 2022

Slagtryk

Korn

Telefonen ringer.

nogle gange spiser jeg ikke

Hun hoster, lægger på og drikker et glas vand. Hun kommer til at tænke på flamingoer. Hun har set dem i tv engang. Der var millioner samlet på ét sted. Flamingoerne tørster. De nyfødte løber i flok for at finde vand. De overhaler de voksne, men de svageste kan ikke følge med. Deres ben er tunge af indtørret salt.

Flamingoens hoved i det gyldne snit. Den åbner munden som i et smil, falder om i en udånding.

deprimerende tv

Manden, der trykker på den røde knap, har opgivet livet. Han holder sin krop i live, så kornet ikke dør. Hvis han kunne, ville han gøde jorden med alle de tårer, han græd, da han sagde farvel til håbet. Hun sad for hans fødder og samlede hans gråd i et lille træskrin. Det har hun gemt inderst i klædeskabet som en nødration. På det seneste er deres soveværelse begyndt at lugte af mug.

Sveden er blevet en permanent del af hende. Hun trækker et hårstrå ud af munden. Det smager salt. Det er længe siden, hun har haft en frisure med volumen. Alt klister til kraniet, og hun har for længst opgivet makeup. Manden kalder fra marken. Hun må være sent på den.

I byen er de bekymrede, så hun kommer der ikke mere. Frygten rammer hende alligevel, når hun går rundt mellem markens sidste hvedestrå. Hendes hud er tør og ru. Hun ser ældre ud, end hun er. Engang havde de haft en drøm om at rejse til Europa. Det år havde hvedehøsten slået alle rekorder. Rygterne gik på, at regnen ikke havde flere kræfter efter det. Året efter slog hun *tørke* op i ordbogen.

i dag er det børnenes tur til at spise

På et tidspunkt begyndte hun at tænke på sig selv som et kornstrå. Måske er det derfor, hun næsten aldrig smiler længere. Hun har været tørstig, siden jorden begyndte at sprække. Hvis hun står stille for længe, fortsætter revnerne op gennem hendes fødder, videre op ad skinnebenet, gennem knæene og borer sig til sidst ind i hofterne.

din krop er et kraterlandskab

Hendes mand ser uhyggelig levende ud, når han hvisker til hendes skød. Nu er hun begyndt at halte.

Telefonen ringer igen. Korn er stille eksistenser, der indretter sig omstændighederne uden brok. Hun efterlader telefonen på køkkenbordet og går udenfor. Hendes datter vinker fra marken.

hvordan tjener vi penge nu, mor

Naboerne har lige solgt deres teenagedatter til en fremmed mand. Kornet døde i foråret, og nu får naboparrets børnebørn en ung mor.

vil du bruge min krop

eller er den for vissen

Engang skrev hun et brev om hveden. Hun afleverede det på posthuset uden at have bestemt sig for en modtager. Hun kan alligevel kun bruge et mirakel.

Der havde været en anden stemme i telefonen.

din historie er vigtig

fortæl mig om hveden

Hun finder løgne værre end manglen på vand. Som om der findes mennesker andre steder end her, der stadig kan le, der stadig er magtfulde nok til at kunne få korn til at gro. Og det er ikke kun kornene. Hun husker svagt at klatre i træer med dybgrønne blade som barn, dem mellem landsbyerne. Nu står de som skeletter i skumringstiden, og når det blæser, indtager lugten af forkullet hud deres liv.

skal skeletterne leve, når vi dør

Nogle gange ser hun sig selv ligge på ryggen omgivet af græs, der er grønere, end hvad der efterhånden er muligt. I skolen lærte hun, at steder som dét findes på kloden, men nu ved hun, at det er løgn. Alligevel forestiller hun sig sådanne absurde scenarier, for hun vil ikke miste den matte gnist, hun stadig kan se i sine øjne. Så længe den er der, ved hun, at hun endnu er en form for menneskelig. Hun går i panik, når hun tror, gnisten er væk. Så må hun grave den frem med en pincet. Engang blev hun så lettet over at se, at den stadig var der, at hun begyndte at grine, så spejlet blev dækket af et tyndt lag støv.